

KÉCSKE és VIDÉKE.

Társadalmi, közgazdasági és szépirodalmi hetilap.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAPON.

Szerkesztőség és kiadó hivatal:

Új-Kécskén, hova a lap szellemi és anyagi részét illető minden küldemény czímezendő.
Bérmentelen levelek el nem fogadottnak.
Kéziratok vissza nem adottnak.

Előfizetési díj: Egész évre 4 forint. — Fél évre 2 forint.

Felelős szerkesztő és lapkiadó-tulajdonos:
PETRÓCZY JÓZSEF.

Hirdetésekről

jutányos áron számítottak. Többeszeri hirdetéseknel lényeges árkedvezmény adatik. Hivatalos hirdetéseknel minden szó 1 kr. — Nyílt-tér sora 20 kr.
Minden beiktatás után 30 kr bélyeg-díj fizetendő.

Olvasóinkhoz!

Bizonyára kedves olvasóink közül nagyon sokat meglep az a körülmény, hogy a „Kécske és Vidéke” a jelen számmal egészen megváltozott alakban kapják kezeikhez.

Több ok indított arra, hogy lapunk új alakban folytassa tovább pályafutását. Legyen szabad ezek közül néhányat felemlíteni.

Az legnagyobb ok: a lap könnyű áttekinthetőségét biztosítani, melyet előbbi alakjában teljesen elérni nem lehetett. E cél elérése tekintetében mindenesetre alkalmazkodni volt szükséges a többi vidéki hetilapok, habár chablonszerű, de azért a tapasztalat által legjobbnak bizonyult alakjához, annál is inkább, mert a hármas hasáb rövidebb soraival az olvasást is könnyebbé teszi, mint a két hasábra különített s többnyire csak szépirodalmi lapoknál divó beosztás.

Mindazon által midőn többek kifejezett óhájának teszünk lapunk külalakjának megváltoztatásával eleget, nem szándékunk azon nem csekély számú előfizetőnk ellenvetésére a feleletet, illetve felvilágosítást elmulasztani, kik avval állhatnának elő, hogy lapunk tartalma az új alakkal lényegesen megkevesbedett.

Ez ellenvetés azonban csak a látszatban birhatja alapját, a mennyiben lapunk az eddigi nyolcz oldal helyett ezentul csak négy oldalra fog terjedni, tényleg azonban e négy oldal többet tartalmaz, mint a mennyit eddig a 8 oldal képes volt befogadni, mert: míg egyrészt a lap nagysága lényegesen növekedett, másrészt betűinek kisebbedése által szedése sokkal tömörebbé vált s így a változás határozottan előnyére szolgál.

De miért ily hamar?

Ha valamit mint előnyöst ismerünk fel, azt kötelességünk mielőbb érvényesíteni.

De miért ne mindjárt kezdetben?

Azért: mert ekkor még csak a lap szellemi része volt kezeinkbe letéve, minden az anyagi oldalt illető dolog, így a kiállítás is, akkor még hozzánk nem tartozott.

Legyen elég ennyi a „Kécske és Vidéke” új alakjának indokolására, mely hogy szilárd alappal bír, arról olvasó közönségünk már a jelen számmal meggyőződést szerezhet magának épen azért reméljük, hogy az irántunk érdeklődők pártolására ezentul is számíthatunk, annál is inkább, mert lapunk előfizetési ára:

egész évre 4 frt, fél évre 2 frt, negyedévre 1 frt
oly csekély, hogy azt bárki is minden nagyobb megerőltetés nélkül megrendelheti magának.

Az előfizetési pénzek a „Kécske és Vidéke” kiadóhivatalának küldendők.

Ezzel kapcsolatban bátrak vagyunk felszólítani mindazokat, kik a szept.—novemberi évnegyedre még mindeddig hátralékban vannak, hogy e hátralékukat mielőbb törleszteni kegyeskedjenek. Kérjük egyszersmind azokat is, kiknek előfizetése e hóban lejárt, miszerint a december—februári évnegyedre már most méltóztassanak jelentkezni, annál is inkább, hogy így jó előre tájékozva lévén, a lap szétküldésében semmiféle fennakadás ne történhessék.

A szerkesztőség és kiadóhivatal.

Alakítsunk jótékony nőegyletet!

Hiába mindenkinek egyenlő sorsa nem lehet. Hiú ábránd űzi azokkal játékát, kik ez ezredévek tapasztalatain alapuló igazságot belátni nem akarják.

Mindig voltak, vannak s lesznek is olyanok, kiknek az anyagi gondok, — ha a jövőt elképzelik. — könyveket csalnak szemekbe. Vajjon igazat adhatunk-e tehát Ovidiusnak, ki oly gyönyörűen énekelte meg az aeva aurea-t (arany kort)?

Emlékezetes marad előttem mindig az a tanulság, melylyel egykori tanárom, — midőn még az iskola padjait koptattam s először izlel-

A bizonytalan világításban festői látványt képez az asztal; a három leányka, testhez álló egyszerű ruháikban szintén festőileg néz ki, mintha ruháik szövete a legfinomabb selyem, vállfóráik gyüretlenek volnának, kezeiket pedig ártatlan tinta foltok borítanák.

Félkörben ülnek a szönyegen, állaikat kezükre támasztva, csodálattal tekintenek egy pár jóságos kifejezésű szemre.

Az ifjú, ki tulajdonosa volt ennek a pár szemnek, kényelmesen hátradülve ül az iskola szoba hirtetés székén, mosolyogva tekint csinos nővéreire, kiknek vidámsága magával ragadta őt is.

Már rég ideje, hogy Zoltánnal nem voltak így magukban s mily szerencse volt rájuk nézve, hogy a nagynéni éppen ez estén ment ki Ilona kisasszonynyal.

Zoltánnak újból és újból szerencsét kívántak, hogy egyedül találta őket s királyilag vendégelték meg őt, válogatott süteményekkel.

— Tudat-e, hogy Juli néni kimegy ma este? kérdezé Aranka.

— Lehetségesnek tartottam, válaszolt Zoltán, sajátjóságos mosolylyal.

S aztán gyanítottad-e, hogy egészen magunkra leszünk és hogy Juli néni magával viszi Ilona kisasszonyt is? tudakozódott Erzsike.

— Ennek lehetőségére nem gondoltam szolt Zoltán komolyan.

A három leányka rajta feledte tekintetét egészen s barna szemek hódoltak neki. Zoltán látogatásai tényleg igen ritkán estek ily alkalmas időre.

Ha olykor eljött, midőn Juli néni kimenője volt, fájdalom, mindig otthon találta Ionát, habár Zoltán eléggé szives volt és sohasem panaszkodott, hogy Ilona kisasszony zavarja őt látogatásaiban.

Ilona éppen olyan volt, mint sok más nevelőnő . . . fiatal volt . . . nem merev és nem viselt szemüveget, kellemes volt és vidám.

De mégis nevelőnő volt. Ez a tény szilárdul állt.

TÁRCZA.

Anyám névnapjára. *)

Hú szeretetnek, tiszta örömmel
Méze e szóban, édes anyám!
Gyermeki évek, ifjú remények
Tüntek, alig hogy megragadám.
Jöttök, — enyésztek, mind a barátok,
Csak te maradtál jó anya, hogy
Légy fiádnak gondviselésük,
Míg kebelednek lánnya kifogy.

Sok viharon mentél te keresztül, —
Óh ez az élet durva, kaján;
Ámde az Isten volt a reményed
S nem tőre vész meg annyi csatán.
Sőt a derű és kedv mosolyával
Fényre derítéd környezeted.
Annyi hideg, dér érte virágid,
Himpora még sem sértile meg . . .

Tűnnek az évek gyors repüléssel,
Ámde a lelked ifjú, üd
S hogyha hajad majd úszba vegyül is,
Nem fagy a szívnek régi heve.
Áldva tekintünk majd ha öreg léssz,
Mint a hívő oltára felé,
Mert ha ezüst lessz fűrtje hajadnak,
Gyermekidért lesz aggya fehér.

*) Jegyzet. Mutatvány szerző költemények ez. sajtó alá rendezett kötetéből. Megrendelhető Csongrád-Mindszentzen fűzve 1 frt, diszkótásban 2 frt a „Mindszent-Szegvár és vidéke” kiadóhivatalánál. Ajánljuk t. olvasóink becses figyelmébe.

Most neved édes ünnepit üled,
Lelked a multba vissza tekint.
Távol így, ám szellembe' te nálud
Ünnepet ülnek gyermekeid.
Vissza tekintünk mi is a multba
S érted az égbe száll az imánk,
Kérve az Istent: áldjon örökké
Téged a legjobb édes anyát!

Annyi örömmel áldjon az Ég meg,
Mennyiszor értünk könyved esett.
S minden öröm gyémánt köve legyen,
Mely beragyogja életedet.
Öntse redő úgy égi malasztját,
Mint szived öntéd te ki reánk
S mert a határt nem ismeri lelked,
Tégedet ő majd végtelen áld!

Viz Zoltán.

A bácsi menyasszonya.

A budai vár egyik ódon épületének ó divatú, szegényes, de kényelmes, félig társalgó, félig iskola-szobát képező helyiségében mindig hangosan vannak. A zongorán vigan kalimpálnak és a skálákat hangos kacaj-kiséréttel játszatgatják; hol francia ige-hajtogatást és történelmet tanulnak reggel, hogy estére ismét könyveden elfelejtsék.

Ebben a pillanatban lobogó tűz világítja meg a táblázott falakat s a rajtuk függő képeket. Olykor-olykor a távoli zugra is esik egy-egy fénysugár, hol az árny tartotta fenn uralmát.

A fénysugár világítása mellett kopott terítés asztal tűnik szemünkbe, melyen tarka vegyületben fekszenek különféle tárgyak: atlaszszal bélelt dolgozó kosárka, félig elkészült himzés, francia feladat, rongyos harisnya, pohárba szirup, ócska szótár és egy felnyitott regény.

tem meg a classicusokat, — az ókori remekírók minden egyes darabjánál a magyarázatot rendszeresen megtoldotta.

Ovidius „arany kor“-áról röviden azt mondotta, hogy az nem egyéb, mint a felebaráti szeretet dicsőhymnusa. — „Amint ugyanis — így szól — a létért való küzdelem az emberiséget mindig jobban és jobban hatalmába kerítette, s ennek alapján az önzés mindinkább határozottabb alakot öltött magára, ugyanazon módon kezdett a felebaráti szeretet is lankadni, melynek képleges jelzését az egyes kornak éreztől vett elnevezés is világosan bizonyítanak.“

Igaz, akkor talán még nem tudtam azt úgy felfogni, mint most, midőn egy kevés élettapasztalat is járult már e kis tanulság igazságának belátására.

Ne ijedjen meg senki! — nincs szándékom erkölcsi predikációt tartani, csupán csak annak illusztrálására hoztam föl miundekeket, hogy bármely korban élők boldogságát és megelégedettségét a felebaráti szeretet érvényesülésének foka határozza meg mindenkor:

Úgy van!

Az ember társadalmi lény, mint ilyen fajának többi egyedeit végkép mellőznie nem lehet, hacsak boldogsága s megelégedettségének síkját megásni nem akarja.

Ugyan mi lehet annak alapja, hogy az embert, társadalmi lénynek nevezzük?

Ez alap már anyánk méhében belénk oltott, ezzel jöttünk a világra — s ez nem más mint — a felebaráti szeretet.

Legyen elég ennyi azoknak, kik az önzésteljes szocialistius egyenlőség alapján hiszik az emberiség boldogságát elérhetőnek.

Önzésteljes? — itt talán egy pillanatra megállapodhatnánk.

Korunk irányára nagyon elhibázott s ennek természetes kifolyása — a hiányos nevelési rendszer is.

Az elme kiművelése mindenképp előtti! — ez a jelszó.

E jelszó megvalósítására tett óriási erőlködések — igaz — óriási vívmányokat is létesítettek az anyagi és szellemi haladás terén, de mit ért mindez, ha az emberi szívet teljesen hidegen hagyták, sőt számtalanszor az önzés vetette meg ott lábát, s folytonosan tápot nyerve, a legszebb és legszentebb érzelmek kiölésére vezetett.

A lángész, bármily világossággal tündö-

Sőt egyes nevelőnő volt, mi bizonyosan nem szolgált hátrányára; ismerte a királyokat a történelemből, diadalmaskodott a négyzet és a köbgyökök szövevényein, mosolygott a francia nyelv egyszerűsége fölött s könnyedén magyarázta meg a költőknek legromályosabb műveit is.

Bizonyára szép volt Zoltántól, hogy nem mellőzte ezt a sok oldalú ügyességet s azt a látszatot adta a dolognak, mintha jól érezné magát a nevelőnői társaságában.

— Ez csak Zoltán nagylelkűségétől telik ki, jegyezték meg a leányok.

— S aztán hogy történt az, hogy Juli néni magával vitte Ilona kisasszonyt is? kérdezte Zoltán.

— Társaságba mentek, szólt Lujza oly arczzal, mint a ki kimerítő nyilatkozatot tett.

— A társaság rendszerint sokáig van együtt, jegyezte meg Aranka örömmel, és nem jöhetnek haza távozásod előtt.

Zoltán pillanatig szórakozottan nézett maga elé, majd tekintete a leányok arczára tévedt s hirtelen felkaczagott.

— Szeretném tudni, vajjon Ilona kisasszony örvend-e annak, hogy velem nem találkozik? kérdezte kis szünet mulva.

— Nem, nem hiszem, hogy ez érdekelné őt, szólt Aranka.

— De érdekli! Zoltán tetszik Ilonának, jegyezte meg Erzsike fontoskodó arczzal. Bevett a regényébe, Zoltán: ott úgy látszik te vagy a hős, vagy legalább is hasonlítasz a hőshöz.

Erzsike a nővérek legidősbike, legcsinosbika s legelőkelőbbike volt.

Aranka és Lujza még gyermekek; Erzsike pedig, bár haja még vállára omlik le s rövid szoknyát visel, tizenhat éves s bizonyos nőies parancsoló modorral bír, ami igen jól áll neki. Mindig Erzsikének volt a legtöbb mondani valója.

— A regényhős a valóságban nem egészen olyan mint te, Zoltán... csak a széles vállak, hosszú lábak és karok s a szürke szemek. De Ilona kisasz-

köljön is előttünk, az élet utain kalauzunk nem lehet, nem, mert az intenzív világosság vakít legjobban, egyedül a szív jóságával karöltve bizhatjuk magunkat teljesen reá.

Szerencsére voltak, vannak és lesznek is mindenkor, kik e félszagséget teljes erőjükből ostorozták és minden törekvésüket arra használták fel, hogy a szív melegsége adja meg az ész műveltségének értékét.

S az emberiség e tulajdonképeni jótévői, — hogy nemes céljuk ne legyen csak egyszerű szóvirág, hangzatos szólam, hanem, hogy tényleg mégis valósuljon, vajjon kikhez fordultak, sőt kellett is fordulniuk először?

A nőkhöz!

A lélektan kitünő ismeretéről tettek ez által fényes tanúságot, mert csakugyan a nő beléletében a szív játssza a főszerepet.

Az ész számító hidegségén mindig tudott győzedelmeskedni a nők szemében ragyogó gyöngy, — a könyv.

Hogy a következtetés jogos volt, az eredmény feltűnően beigazolta.

Ugyan kiknek köszönhetjük első sorban is, hogy a haladás sebes menetével természetesen fokozódó nyomor nem tart lépést a szellemi és anyagi műveltség emelkedésével?

Egyedül csakis a nőknek!

Nagyon helytelenül fogja föl az a nőnek helyzetét, ki a cselekvési tért hivatásához tartozónak nem ismeri el.

A nő nem élhet egyedül csak családjának; a családi élet nem szakíthatja ki teljesen a társadalom kebeléből.

S kérdem: a nőnek, mint társadalmi lénynek lehet-e szebb, magasabb működése, mint a jótékonyaság angyalként szerepelni?

A családi élet minden külreható cselekvés nélkül a nő jellemének is egyoldalúságot kölcsönöz.

Főlöszlegesen ennek hosszabb bizonyítása, legyen elég eme kérdés fölvetése: Hol volnánk most, ha a nő már majdnem két évezred óta a férfi jobbán nem foglalna helyet?

Hol volnánk, ha a nő a társadalmi életől visszavonulva egészen a magányba zárkózott volna el?

Legyen szabad az egyszer a felelettel adós maradni, annál is inkább, mert azt megadni, magamban elég képességet nem érzek, legfőlebb válaszként pár, még napjainkban is

szony ezt most megváltoztatta... a hős szeme a regény utolsó részében a barna.

— És aztán szerelmes, vágott közbe Lujza. Nem hasonlít Zoltánhoz.

Szünet következett, Erzsike sóhajtott.

— Szeretnék szeretni, szólt érzélgősen. Miért is nem vagy szerelmes, Zoltán? Hiszen már ideje volna.

Zoltán mosolygott.

— Szeress egy szép leányba, szólt Aranka.

— Aki igen gazdag, jegyezte meg Lujza.

— És nem tudós, tette hozzá Aranka.

— Aztán ha szerelmes lesz, eljősz és elmondasz nekünk mindent, kedves Zoltán, folytatta Aranka.

Zoltán nővéreihez hasonlóan térdére támasztotta könyökét s mosolygó arczzal, szótlanul nézett le a földre.

Mi lenne, ha közölné titkát ezekkel a gyermekekkel? Hirtelen támadt ez a gondolata s ő azt jónak találta.

Többször eléggé nyíltan csevegtek Ilona kisasszonnyal s mégis volt valami, amit szeretett volna tudatni Ilona kisasszonnyal... valami, amit különben már gyaníthatott volna.

— Mi lenne akkor, ha titkot közölnék veletek? — kérdezte hirtelen.

— Oh, igen, beszélj el, szóltak mohón a leányok.

— Tegyük föl, folytatta Zoltán halkán s kissé megzavarodva, de közönyösségét színlelve, tegyük fel, hogy... szerelmes vagyok.

A leánykák közelebb nyomultak hozzá.

— Zoltán, komolyan beszélsz? szólt Aranka.

— Egészen.

Szünet állott be, azután mind a három leányka egyszerre kérdezte:

— Ki az? Ismerjük, Zoltán?

— Igen ismeretek, válaszolt kissé bosszúsán, mert ez a faggatás kínosabb volt mint a hogy gondolta.

Orosay Árpád.

(Folytatása következik.)

létező nép züllött társadalmi helyzetére hivatkozhatnám, kiknél több tekintetben még maig is a nők helyzetét illetőleg az ókori nagyok is kezdetleges felfogások érvényesülnek, habár elveikkel homlokegyenest ellenkező nemzetek közé beékelve, azok műveltségének napiénye nekik is kölcsönzött már egy kevés holdvilágot.

Nem akarom, miszerint azt fogják rám, hogy talányokban beszélek; nincs szándékom az olvasó közönséget sorok közti olvasásra kényszeríteni, azért kirukkolok vele nyíltan, mi volt tulajdonképen az indító ok, mely engem a jelen sorok írására készített.

Alakítsunk jótékony nőegyletet!!!

Talán kissé hamar volt ezt nyilvánítani s az előzőkről talán túlságosan hirtelennek látszik az átmenet s sokan épen nem képzeltek volna, miszerint ide lyukadunk ki.

Én azonban nem találok ezt „Deus ex machina“-nak; a figyelmes olvasó mindenestre föl találja benne a logikai összefüggést, azért tehát ezt bővebben fejtegetni szükségesnek nem tartom, a helyett inkább reátérek a dolog velejére.

Ő- és Új-Kécskének együttvéve — bizonyára nem mondom túlságosan nagy számot, — mintegy 10,000 lakosa van, mely mindenestre elég nagy szám arra nézve, hogy a vagyoni helyzetét illetőleg nagy különbségeket tüntessen föl.

Éppen azért rosszul tennénk, ha tagadnánk, hogy bizony nálunk is találkozunk oly szegények, kik egyenesen könyörtelenségünkre vannak utalva, a kik, mivel önhibájuk nélkül jutottak e sorsra, — meg is érdemlik segélyezésünket.

Hogy ilyenek csakugyan léteznek, azt megvallani nem szégyenünk; de részvéttel nézni őket akkor, midőn egy kis jóakarattal talán némileg enyhíthetnénk helyzetükön, — ez már szégyen volna!

Menjünk tovább!

A 10,000 lakos közül a 2—6 éves gyermekek száma megüti a 7—800-t s sem Ő- sem Új-Kécskén óvoda nincs.

Azaz bocsanat! — van.

Az óvoda előnyeit, — főleg ha tekintetbe vesszük, hogy népünk túlnyomó része földműveléssel foglalkozik, vagy napszámmal keresi meg mindennapi kenyerét, — bővebben fejtegetni, talán még sértésnek is vennék olvasóink. Abba azonban még kevésbbé merek belefogni, hogy jelenlegi óvodánk — ha ugyan e nevet megérdemli, — hű képét mutassam be.

Ne kürtöljük világgá, hogy e tekintetben mennyire hátra vagyunk.

Mindezt tudva, vajjon nem találja-e mindenki egy szervezett nőegyletet égető szükségnek?

Azt mondom szervezett; mert rendszerbe foglalt szabályok nélkül legfőlebb kártyavárat létesítenénk, melyet a legelső kis szellőcske elsöpörne, miként elsöpörte s megsemmisítette a már megalakulásakor is nagyon elhibázott czélú s fejnélküli „Leány-egylet“-et.

Ha alkotni akarunk valamit, alkossunk úgy, hogy művünket mindjárt kezdetben az alap szilárdsága által a fennmaradásnak biztosítsuk.

Hála Istennek nem szükséges a szomszédba menni, hogy tagokat verbuváljunk. Hogy nálunk a gyengédebb nem a nemes czélokért lelkesülni tud, s e lelkesedésének, ha kell áldozattal is kifejezést ad, annak már számtalanszor jelét adta. Természetesen mindaddig valami nagy eredményt fölmutatni képes nem volt, mert szétszórva sohasem lehet valamit úgy megalkotni, mint egyesült erővel.

Előre tehát! Nem akarunk a pusztában kiáltónak szava lenni! Valósítsuk meg mielőbb, mit jelen cikkünk czimeül tűznek ki: Alakítsunk jótékony nőegyletet!!

Meg vagyunk arról győződve, hogy ez eszme megpendítését mindenki kivétel nélkül örömmel fogadja s iparkodni fog kiki tehetése szerint, hogy ez minél hamarabb testté lett igévé is váljék.

S ezért a jutalom semmi esetre sem fog elmaradni!

Az az örömteljes s mondhatnám boldog öntudat, hogy jót teszünk, már magában véve elég, hogy e szent cél előmozdításán fáradoztunk, ha eltekintünk is attól: hány ártatlan kisedet mentünk meg az elromlás, az elesneveszedéstől, hány szülő hálaimája emelkedik az ég felé, hogy gyermekeinek, míg ő a napi betevő falatért fáradozik, a szükséges gondviselést megadjuk.

* * *

Összegezzük röviden a mondottakat s lássuk mi a teendő!

A cél: jótékony nőegylet alakítása.

Hogy ez sikerüljön? Tegyük indítványt e lap hasábjain a szervezetet illetőleg; gyűjtünk aláírások útján mielőbb tagokat. Ha ez megvan, s a tagok számával már tisztában vagyunk, — egy gyűlést kell összehívni, hogy a megalakuláson mielőbb túl legyünk s az alapszabályok beható tárgyalását lehessen megkezdeni; azután gondoskodni kell, hogy az elfogadott alapszabályok megerősítése mihamarább megtörténjen s ilyképp az egylet az activitas terére léphessen.

— y — f.

SZINÉSZEINK.

Mult heti számunkban napvilágot látott színi referada rendkívül hiányosan lett szedve a lap térszűke miatt, s miután az idő rövidsége, valamint a közbejött ünnep folytán csak későn jutottunk ennek tudomására, intézkednünk már lehetetlen volt. E hibát — melyet az olvasó közönség bizonyára nekünk ró fel, de a mely tudunkon s akaratunkon kívül történt — mindenesetre jóvá kell tenni. Erre nézve, hogy összefüggő egészet nyujtsunk, legalkalmasabbnak véltük, ha a „Piros bugyellárás“ október 25-én tartott előadására vonatkozó véleményünket, mint a melyből egész részletek maradtak ki, újra közöljük.

Színpartoló közönségünk fényes bizonyítékát adta, miszerint soha sem szokott előre itélni, midőn a „Piros bugyellárás“ előadására október 25-én szép számmal jelent meg, pedig nagyon feltűnt, hogy a „Czigány“ hatása nem marad következmények nélkül. Könnyen feledte, s újra előlegezte bizalmát.

S ez egyszer nem is csalódot! Dicséretükre legyen mondva a szereplőknek: cserében ezért ők is tehetségükhöz képest iparkodtak hálásak lenni. Játékuk iránti elismerésüket a legnagyobb mérvben kiérdemelték, s méltóvá tették magukat arra, hogy ezt nekik egyenként is kifejezzük.

Első helyen Földváry Kornéliát kell említenünk, kinek játéka a szó szoros értelmében élvezetet nyujtott. Pattogó tűz, elevenség sugárzott ki minden mozdulatából. Az igaz, hogy a közönség sem fukarkodott a tapsokkal. Jutott bőven neki úgy mint a többinek.

Ezt bizonyára Halász Dániel sem vett rossz néven, ki ez este alakításainak, játékaik legjavát mutatta be. Szerepének legkisebb részecskéjét is átdolgozta, mi tehetségét igen szép világításba helyezte.

Bogdánról is csak mindenjót mondhatunk főleg ha tekintetbe vesszük azt, a mit a mult héten is említettünk, hogy t. i. ismét nem neki való szerepben tüntette ki magát. Úgy látszik azonban neki is, Halásznak is az a szándéka, hogy a katonai felszerelés előírt szabályait alapos reformoknak fogják alávetni s a fekete pantallós huszárok által teendő hatást már jó előre szeretnék tanulmányozni. — E tekintetben Markó már nem vétett s játéka is méltán mellé állítható előbbi két társához. Egyedüli hibája, hogy a hevesebb érzelmek kifejezésénél kissé nőies hangja élessé válik. No de ezt nem bűnül róvjuk fel; ezzel csupán csak azt akarjuk jelezni, hogy a figyelmeztetés soha sem árt, főleg a jelen esetben, midőn az említett hibát egy kis szorgalom mellett leküzdhetőnek tartjuk.

A mi Dikayt illeti, — ő még sok kívánni valót hagy hátra. Mindazon által feledni nem szabad, hogy a mit ő eddig játszott, szerepkörébe éppen nem illett bele; de viszont tekintetbe kellene venni neki is, hogy a „szükség törvényt bont“, — s igyekeznie kellene azon, hogy az egyes jellem-szerepek bemutatásánál legalább helytelen felfogás ne érvényesüljön. Azon óhajunkat azonban kifejezni el nem mulasztjuk: vajha egy alkalommal egyéniségének megfelelő szerepben mutathatná be magát.

Szóljunk-e még Halásznéról is? Benne a tehetség elvitathatlan, mert játéka már most is számot tesz, noha még alig két éves színész.

Nunc venio ad fortissimum!

Igen, mert a társulat nervus rerum gerendarumának „hivatott“ kezelőjét — értem az igazgatót, — csak mellőzni nem lehet! Hadd szóljon róla is az ének!

— Ugyan kérem van-e a criticanak is muzsája?

— Igen, mert ha van, rögtön emez invocatiót intézném hozzá:

— Óh Múza! adj erőt nekem a mintaszerű

ferj megénekésére, ki szerepei nem tudásával elért óriási sikereken a leglelkismeretesebb pontossággal osztozik meg élete párjával!

De talán elég is lenne ennyi a „Piros bugyellárás“-ról. Hesztalanul is katatnék tovább benne, tartalma már végkép kifogyott.

Nézzünk szét azonban, hátha akadna még egy kis munkánk. Nem is kell messzire mennünk, ha már éppen benne vagyunk. A „Falurosszá“-nak előadásáról írni — sem megvetendő thema, annál inkább, mert — ami eddig nem történt meg, — meg Kompóty Cserebogár Jósikája is kielégítette a közönséget.

Társulatának egyik tagja nagyon malitiosus megfejtését adta ennek.

— Tudják az urak! miért játszott ma oly jól az igazgató?

— Nos?!

— Nagyon átérzte a szerepet, s önmű magát iparkodott — mint pásztor — társulatával szemben bemutatni.

Tableau!

Hiába, a színésznek mindig jó kedve van. De ha megegyszer oly jó kedve lenne a közönségnek is, mint a milyent Halász Dániel (Gonosz Pista) megjelenésével és játékaival idézett elő, azt hiszem Kostyán úr nem merné oly olesóért termének kiadását megreszkizni, tekintve azt, hogy tavaszra valószínűleg ismét új építkezésbe kellene fognia.

Bocsánat! — egy kicsit megtalált a tollam szaladni. — Nagyon mondtam s az udvariasság ellen is vétettem.

No de mindegy! — Egy darabig nem mutatom magam s így Finum Rozsi (Földváry Kornélia) majd csak elfelejti, hogy nem őt tettem az első helyre.

Uram Istenem! hiszen annyian pályáznak erre az első helyre, hogy azt sem tudja az ember, melyiknek a folyamodványát intézte el leghamarább.

Részemről azonban még is csak azt hiszem, jobb lett volna legelőször Finum Rozsival végezni, mert ha engem is e véletlenül megtörtént udvariasságért oly törül metszett tűzről pattant módon interpellálna, miut a mihez való tehetségét a „Falu rosszá“-ban bebizonyította, nem tudom, hogy állnám meg előtte a sarat. — Szerencsére kitémetem nem ismeri s remélem, hogy senki sem fog akadni, ki szigorú incognitomat el merné árulni.

Az a Tóth Ede sehogysem jól írta meg ezt a népszínművet. Miért nem adott már annak a Göndör Sándornak (Bogdán) két feleséget. Milyen jól illett volna a Boriska (Halászné) mellé még a Finum Rozsi!

Hja! az a törvény! az a törvény! (Igaz, bocsánat! — nem tudom meg volt-e már Tóth idejében is az a bigamiáról szóló törvény) — még egy népszínműben sem szabad ellene véteni. Szegény Göndör! mennyire meglátszott rajta, hogy mindkettőhöz húz a szíve; pedig hiába! nem 50 évesnek való már a szerelem!!!

No de azért az öregeknek a szíve is megmozdul néha! s e tekintetben Bogdánra panaszkodni nem lehet. Mintha nem is színpadon, hanem az életben valósággal történt volna meg rajta, annyira letudta — játékaival — a közönség figyelmét bilincselni.

Hej! ha még muzsika is lett volna! (minek is volt az a rosszul sikerült jótékonyzélű tánczvigalom?) a kezdő Bartosból is vigabb cigány telt volna ki, noha így is, — a mi főleg elég — nagyon jó cimbalmos vált belőle.

Markó (Feledi) uram is sokat markolt, s nem lehet mondani, hogy keveset fogott volna. Néha-néha egy-egy tapsot el tudott eszni a maga számára is és a mi fő — nem jogtalanul. Részolgált; legyen meg a „gázi“ mellett ez a boldogító tudat is.

*

„A milyen a kezdet, olyan a vég“ — tartja a magyar közmondás.

Soha helyesebben alkalmazható közmondás nem jutott hirtelen eszembe, mint most ez.

Sajnos! egészen belemegedtem már a dicséretbe — s most újra egy rideg érzés fészkelte magát keblemben, mely a nemtörődomség és hanyagság ostromozására készlet. Valósággal didergek tőle. Még az a szerencsém, hogy jelen soraim elején már némileg túlestem rajta s így nem kell ismételnem a „Tót ledny“-ra majdnem ugyanazt, mit a „Czigány“-ról írtam.

Isten őrizz! hogy sokáig időzzek e darab előadásánál, pedig — uram bocsáss! — jutalomjáték volt. A jövedelem ellen sem az igazgatónak, sem a megjutalmazottnak (Földváry Kornélia) kifogása nem lehetett, mégis az előadás alatt egy oly kinos incidensnek kellett történnie, mely a maga nemében ritkítja párját. — A második felvonást jelző csengetyűszóra ugyanis az előfüggőnyt felhúzták — s hallatlan — játék közben veszik észre, hogy egy szereplő hiányzik. A függöny újra legördült s egy jó hosszú idő s egy jó adag kihagyásával, — mely teljes érthetlenséget okozott — folytatták csak a darabot.

Hogy ez alkalommal tulajdonképen kiben volt a hiba, — azt forsírozni nem akarjuk — annyit azonban tudomására hozunk az illetőnek, bárki lett legyen is, hogy hanyagságáért, — mert másnak nevezni nem lehet — a közönség húzta a rövidebbet, mivel a darab további folyásában a szereplők mindenyikén zavar, határozatlanság, tétovázás és bizonyos mérvű elfogódás vett erőt, mi miatt e különben igen szép népszínmű előadása tünkre lett téve.

Szerencse hogy nem volt premiere; (?) — no de azért egy jutalomjátékról sem szabadna senki kezébe ily adatokat szolgáltatni, mely a nyilvánosság terén nem valami hízogó bóknak lehet szülőanyjává.

A közönség, mint (Miso) Halász, ez előadástól valóságos hasgörcsöket kapott, melyből még Kospál (Bogdár) orvossága (pedig mindenképen iparkodott komikuna által a hibát feledtetni) sem tudta gyógyítani.

Igaz, Rátkay „Felhő Klári“-ja, mely (bérietben!!!) Halász Dániel és neje Csiki Róza jutalomjátéka akart lenni, a közönség némileg a gyógyulás útjára lépett, már t. i. azok, kik — daczára, hogy a „Tót ledny“ előadását is végig élvezték és lehet, hogy egyrészt ezáltal színpartolásukról tegyenek fényes tanúságot, másrészt mert 7-ik számú bérlet-jegyök különben is elvesztett volna, — erre az előadásra is hűségesen megjelentek. Némileg — mondtam — nem mintha a szereplők játékaival ez este nem lettünk volna megelégedve, hanem mivel a darab maga sem olyan, hogy gyenge kiállítás mellett is sikereket arathasson. Világért sem akarjuk a szerző babérait megtépni, de azt mindenesetre kimondjuk, hogy nemcsak a darab befejezése szokatlan, hanem az abban feltüntetett igazságszolgáltatás sem kielégítő. S ez tulajdonképeni oka, hogy vidéki színpadokon látva előadni, nem tud a színmű drámai része annyira kidomborodni, miszerint világosan beláthatnók miért lett oly szép összeggel (100 arany) jutalmazva.

No de nincs szándékunk magáról a színműről írni bírálatot, annál kevesebb, mert ez célunknak — mely egyedül az itteni színészet működésének méltánylására szoritkozik — sem felelne meg; éppen azért inkább térjünk át a szereplőkre s lássuk röviden, hogyan tudták megoldani feladatukat.

Bogdán J. mint Fátoly Ferkó, a szerepében rejelő drámai erőt meglehetősen tudta visszaadni, noha Violánéval (Földvári K.) szemben a duló lelki küzdelmet nagyon gyengén volt képes érvényre juttatni míg felesége (Felhő Klári — Halászné) irányában mindinkább fokozódó szeretetet már sokkal természetesebben s a lélektannak is jobban megfelelő módon mutatta be.

Földvári Kornélia játékában kifogásolni való ugyan nem volt, — Violáné határozottan drámai jellemével képes volt megbirkózni, — noha alakításához talán szó férhetne.

Halászné (Felhő Klári) kedves, megnyerő alak volt, csak azt a teljesen fölösleges mosolyt, melynek főleg ily szerepben semmi értelme nincs, — távoztassa el ajkairól.

A mi férjét, Halászt illeti, róla legfőleg csak azt jegyezhetjük meg, miszerint kár volt „Felhő Klárit“ választani jutalomjátékául, mert ebben oly szerepre (Tenger Ádám) vállalkozott, mit minden ízben kidomborítani nem valami nagy képességet érezhet magában.

Dikayról csak elismeréssel nyilatkozhatunk. Kicsiny szerepe daczára is nem egyszer hangos kacaját varázsolt a közönség ajkaira.

Szedhető-e a községi pótdadó után késedelmi kamat?

A belügyminiszterium vezetésével megbízott miniszterelnök úr ő nagyméltósága a községi pótdadók után szedett késedelmi kamatok megszüntetése, illetve eltiltása tárgyában a következő körrendeletet adta ki, melyet ez úton is nyilvánosságra hozni szükségesnek véltünk.

Tételes törvény nem oldja meg e kérdést: szedhető-e községi pótdadó után késedelmi kamat? Ez az oka azon egyenlőtlen gyakorlati eljárásnak, hogy az ország némely községeiben szedettek késedelmi kamatok a községi pótdadók után, másokban nem. E késedelmi kamat szedhetőségének törvényessége iránt időnkint kételyek merültek fel, melyek eloszlatására — törvényeink szelleméből s az ebből levont következtetésekből kifolyólag — a vármegye közönségével a következőket közlöm: A községekről szóló 1886. XXII. t. cz. 129. §-a szerint, a mennyiben a község kiadásai a községi törzsvagyon jövedelmeiből nem fedeztethetnek, a község a községi lakosokra és a birtokosokra a 130. §-ban meghatározott módon községi adót vehet ki. A 129. §-ban pedig az a rendelkezés foglaltatik, hogy a községi adó behajtásánál az 1883. XLIV. t. cz. rendeletei irányadóak. Ez a t. cz. azonban csak annyit rendel, hogy a behajtás a közdadók kezeléséről szóló 1883. t.-czikknek 52-től egész a 85-ig terjedő szakaszaiban körülírt eljárás szerint eszközöltessék. Az a nézet tehát, hogy a községi pótdadó után késedelmi kamat is szedhető, pozitív törvényen nem alapszik. Téves az a felfogás is, mintha az 1882. XLIV. t.-czikk 41. §-a alapján, vagy inkább csak annak analógiája szerint az adózó közön-

ség kötelezhető lenne a késedelmi kamat fizetésére, mert ez egy újabb és oly teher, melylyel az adózó polgárokat tételes törvény intézkedése nélkül illetni nem lehet. E mellett bizonyít az, hogy a kereskedelmi és iparkamarai díjak után sem szedetik késedelmi kamatot, pedig az azokról szóló 1868. VI. t. cz. 27. §-ában foglalt rendelkezés szerint az iparkamarai díjak az országos adóval egy időben és ugyanazon állami közegek által hajtattak be. Ellenben a vizsabályozási költségjárdék után szedetik a késedelmi kamatot, mivel ennek szedhetése tételes, nevezetesen az 1871. XXXIX. t. cz. 20. és a vízjogról szóló 1885. XXIII. t. cz. 122. §-án alapszik. A szőlődézsmaváltási járulékhátralékok után hasonlóképen szedetik késedelmi kamatot, mivel az 1868. XXIX. t. cz. 7. §. rendelkezése szerint a lejárt tőke és kamattjárdék és kezelési költség minden tekintetben az országos adó természetével bírónak mondatik ki. Nagy különbség van tehát az utóbbi kimondás és a községekről szóló 1886. XXII. t. cz. 139. §-ában foglaltak között; mert mind az előbb idézett törvény a dézsmaváltási járulékokat az országos adó természetével bírónak deklarálja, a községi törvény csak azt rendel, hogy a községi pótdadó behajtása az 1883. XLIV. t. cz. határozmányai értelmében eszközöltessék. Ezek alapján nem szenved kétséget, hogy községi pótdadó után késedelmi kamatot nem szedhet. Ezek folytán rendelem, értesítse a vármegye közönsége a vármegye területén levő községeket és rendes tanácsú városokat, hogy községi pótdadó után késedelmi kamatot szedni nem jogosultak. — S ha volnának a vármegye területén oly községek és rendezett tanácsú városok, melyek községi pótdadjuk után késedelmi kamatot szedtek, ezeknek szigorúan hagyja meg, hogy ezen gyakorlatot 1891. évtől kezdve megszüntessék. Együttal megjegyzem, hogy más tekintet s megbirálás alá esnek az adóbehajtási illetékek, ezeket a hátralékos, ha ellene végrehajtás intéztetik, az 1883. XLIV. t. cz. 75. §-a alapján fizetni köteles. Számpár y gr.

Helyi érdekű hírek.

A hallottak napja a kegyelet ünnepe, midőn szeretteink sírjához zárandokolunk, hogy fejtájkra letegyük a megemlékezés szorúját, egy pár könyvet hullassunk a rideg hantokra s leterdelve forró imát küldjünk az Egek Urához az anyaföld méhében porladozó elhunyt lelke üdvéért. — Szép, magaslatos, lélek emelő az előknek a hallottakról való megemlékezése. Éppen azért iparkodik is mindenki, — de főleg azok, kiknek szívéhez a temető egyik vagy másik lakója egykor közelebb állt, — e napon a sírkert elszórt halmai között fölkeresni az örökkévalóság karjaiban szendergőket. Ilyenkor a temető díszbe öltözik s ott az éjhomályában is nappali fény uralodik. — Községünk lakói is megünnepelték e napot. Tömegesen mentek ki 2-án alkonyatkor a temetőbe, hogy a megemlékezés, a kegyelet és há a adóját lerójják a megboldogultak iránt, s ha mást nem, legalább e rövidke áldást rebegjék el: Béke lengjen poraik fölött!

Betegápolási pótdadó 1891-ik évre Pest vármegye 999/k. gy. 1890. sz. közgyűlési végzése alapján, — mely községünk előljáráshoz e hó 5-én érkezett meg a múlt évtől eltérőleg (1%) 3%-ban állapított meg, tekintettel „a kórházakat nagy mérvben igénybe vevők folyton növekvő szaporulatára s ennek következtében arra, hogy a betegápolási költség eddig kivettett százaléka a szükséglet fedezésére elégtelen“.

Lopás. Az e hó 2-án tartott országos vásár alkalmával Gettler Jakab új-kécskei kereskedőnek vásártéren felállított sátorából 6 frt értékű rőfűskelmét loptak el. A tettet Jánoska Józsefné szül. Sánta Mária új-kécskei és Bagó Lidia jász-kara-jenői lakosok követték el. Az ellopott kelme Bagó Lidia-tól nyomban visszavetett. Miután e lopás nem sikerült, a nevezettek szerencsét próbáltak másodikban is Ledeser Tivadar rőfűs kereskedő megbízottjánál özv. Fekete Mártonné szül. Löwinger Katalinnál, kitől egy kendőt csíptek el, de szerencsétlenségükre a káros Jánoska Józsefnét felismerte, és habár a kendő nem is került meg, de kártérítésül az árát (2 frt 80 kr) a helyszínen, tanuk előtt lefizetni kényszerített. — A tettesek följelentettek a nagykőrösi kir. járásbírósnak.

Vizsgálati fogság. Lapunk 7-ik számában „lopás és megtámadtatás“ cím alatt részletesen leírtuk Zilah András ó-kécskei lakos és Földes Ferenc szolnoki tutajos október hó 16-án történt éjjeli megtámadtatását. Mint értesültünk, a tett elkövetői, Koroknyai Pál és társai, daczára annak, hogy már ki vannak hallgatva, szabad lábra helyezesük iránt kérényüket figyelembe nem véve, a kecskeméti kir. ügyészség elrendelte, hogy továbbra is vizsgálati fogságban tartassanak mindaddig, míg ügyüket vegkép le nem tárgyalják.

Az országos vásár, mely községünkben e hó 2-án tartott meg, daczára a folyton borongós időnek, mely a vidékeik közül sokat visszariasztott, igen népes volt. Kereslet úgy mint kínálatban hiány nem volt.

Az ó-kécskei régi olvasókör e hó 2-án este sikerült táncmulatságot rendezett.

Toloncz-szőkevény. Miklós György helybeli illetőségű kovács-segédet a nagyszalontai főszolgabíró gazdája elleni veszélyes fenyegetés s munka kerülés miatt haza tolonczoltatta. Ó-Kécskére szerencsésen meg is érkezett, azonban innen ellillant s minden kíséret igénybe vetele nélkül sietett edes anyja ölelé karjai közé.

Színházi műsor. Kompóty Kálmán színgazdátó társulatának itt időzése alatt még a következő darabok fognak színe kerülni: Ma, azaz vasárnap Tóth Ede „Kerekes András szeretője Piros Panna“ van előadásra kitzúve; keddre, november 11-re Csepreghy „Sárga csikó“-ját választották. Csütörtökön, azaz 13-án a „Paraszt kisasszony“-t, szombaton a „Vöröshajú“-t fogják bemutatni. Jótékonyvezérel a társulat tagjai Rákosi Jenő „Magdolna“-jában lépnek föl vasárnap, november 16-án, melyről szóló előleges jelentést egész terjedelmében közöljük.

Sajtóhírek. Lapunk múlt számának vezércikkében az apró kis koboldok ismét izgágt csináltak. Nevezetesen: az első hasább 6. bekezdésénél: a tökély helyett kétely olvasandó; az utolsó előtti mondat pedig így: Béke és egyetértés füze össze sziveinket, a társadalom ere vidámabban lüktet, stb.;

Mi újság a vidéken.

A Mollináry-ak ünnepe. A „Kecskeméti lapok“ a következőket írja: Kegyeletes szép ünnepélyt rendezett okt. 26. városunkban a Mollináry ezred tisztikara. Az 1878-iki hadjáratban Bosznia elfoglalása alkalmával elesett bajtársai emlékeinek megörökítésére a róm. kath. nagytemplom homlokfalába díszes emléktáblát falaztatott be. Ezen emléktábla leleplezési ünnepélye tegnap ment végbe városunk közönségének nagy részvete mellett. Az ünnepélyen Lobkovitz Rudolf herceg, hadtestparancsnok, Spiegenfeld báró ezredes, több tábornok és az ezred tisztikara vett részt. Az ünnepély előtti estén a katonai zenekar a hadtestparancsnok, polgármester és az apátplebános tiszteletére szerenádot rendezett. A tábla leleplezési ünnepélye 26-án délelőtt 9 órakor vette kezdetét gyászmisével, melyen Nagyságos és főtisztelendő Boggyó Pál apát-plebános úr celebrált teljes segédlettel. Az isteni tisztelet fenjét nagyban emelte a katonazenekar közreműködése Zellner karmester vezetésével. Az emléktábla leleplezését az apátplebános úr nagyhatású beszéde előzte meg, melyben az elesettek halált megvető áldozatkészségét méltányolta. Az apát úr beszéde után a zenekar Zellner karmesternek ez alkalomra készített „Treu und tapfer“ himnuszát játszotta el. Ezután Spiegenfeld báró ezredes tartott beszédet nemet nyelven, melyet magyarul fejezett be, átadva és ajánlva ez emléktáblát a polgármester úr oltalmába. A polgármester hatóság beszéde után Tonner őrnagy úr tartott beszédet a Mollináry-akhoz, hatóságos szavakban lelkesítette őket a katonai erények gyakorlására. A lélekemelő, kegyeletes ünnepély, a szokott díszlővekek mellett d. e. 11 órakor ért véget. A tisztikar által rendezett banket a Beretvás vendéglőben d. u. 1 órakor vette kezdetét. A banketten a polgári hatóságok fejei: Földváry Mihály pestmegyei alispán, Lestár Péter polgármester, Boggyó Pál apátplebános, Gáll Ferenc törvényszéki elnök, Hajagos Illés főkapitány, Zimay Károly egyházi főgondnok és a helybeli katonai parancsnokok vettek részt. Ezzel kapcsolatban megemlítjük, hogy az emléktáblába melyet Gerenday készítet 760 frtért, bevésőt Mollináry ezredből Boszniában elesett harcosok nevei között Botka János új-kécskei születésű ifjú neve is előfordul.

Kecskemét búcsúja volt főispánjától. Gróf Szapáry István volt főispánnál Budapesten e hó 30-án tisztelettel azon küldöttség, a mely neki a törvényhatósági bizottság október havi rendes közgyűlése megbízásából Kecskemét búcsúzó levelét és a diszpolgári oklevelet átnyújtotta. A küldöttséget Szapáry gróf ó nagyméltósága rendkívül barátságosan fogadta s Lestár Péter polgármester — a küldöttség vezetője — beszédére meghatóttan válaszolt, majd ebédre hívta meg valamennyiüket a nemzeti casinóba.

Nagy-Körös monographiája. Nagy-Körös város képviselőtestülete elhatározta, hogy Galgóczy Károly akadémiai tag, jeles földijök által a város monogra-

phiáját megírta. A költségekre egyelőre 2000 frtot szavazott meg.

Áthelyezés. Petras-Kammerer Gyula m. kir. esendőr-főhadnagy, kecskeméti szakasz-parancsnok ugyanily minőségben Szolnokra helyeztetett át, a honnan Omász Gábor m. kir. esendőrhadnagy Kecskemétre ment át. Tájékozás vegett közöljük ez intézkedést már csak azért is, mert Új-Kécske a kecskeméti esendőr-kerülethez tartozik s így ez áthelyezés bennünket több tekintetben érdekeli.

Új lap. Somogyi János szerkesztésében egy új, havonként megjelenő vegyes tartalmú lap indult meg, melynek első száma hozzánk is eljutott. Címe: „Alföldi Kis Újság“ a „Kis Pillangók“ havi folyóirat melléklapja. Kiállítása Ottinger Ede nagykőrösi nyomdatulajdonosnak minden tekintetben díszére válik.

Ló-lópás. Múlt hó 20-án délutáni órákban Csizmadia Gergely kocsiéri lakos legelőjéről egy darab 160 frt értékű 2½ éves csikáját ismeretlen tettes elhajította. A tolvaj nyomozása erőse folyik.

Körözés. Csene József történelmi lakos cselédje, Salamon Gyula, szigetvári születésű béres, múlt hó 19-én egy darab 98 frt, egy darab 75 frt értékű lovat, egy 29 frt értékű kocsit, két lóra való 10 frt értékű szerszám és két hektoliter rozsz ellopása után — megszökött. — Nyomozása folyamatban van.

HAZAI HIREK.

Az országgyűlés jelenleg az 1891. évi költségvetést tárgyalja.

Madách ünnep. Lélekemelő szép ünnep volt október hó 30-án Balassa-Gyarmaton. E napon leplezték le ugyanis Madách arcképet, melyet a megyeház díszterme számára Roskovics Ignác festett. Degenfeld gróf főispán nyitotta meg a rendkívüli közgyűlést, mely után Scitovszky János alispán nagyhatású emlékbeszéde közben hullott le a gyönyörű képről a lepel. Az ünnepélyt 200 teríték díszbed fejezte be.

Rablógyilkosság Egerben. Múlt hó 30-án Egerben Juhász Sándor volt városi adópénztáros és gazdaszasszonyát Varga Borbálát meggyilkolták és kirabolták. A szerencsétlen áldozatok egyikét Juhászt, okt. 31-én délután kísérték ki örösi részvét mellett örök lakhelyére. Vagyon legnagyobb részét jótékonyvezélokra hagyta. Varga Borbála temetése nov. 1-én ment végbe, melyen Szolnokon lakó edes atyja és bátyja is megjelent. — A tetteseket nov. 3-án Marsó esendőr-főhadnagy Tisza-Füreden elfogta Bordács és Polik Fekete Márton személyében. Mindkettő ellen rendkívül terhelő körülmények merültek fel.

Új vármegye. Az „Esztergom és vidéke“ arról a nem nagyon valószínű hírről értesül, hogy Esztergom vármegyét meg fogják szüntetni s annak egy részét Komárom vármegyébe olvasztják be, a másik részét pedig Pestmegyének a Dunán túl fekvő területéhez csatolják és ez lenne új „Buda-vármegye.“

A félmillió lottópör tárgyalása már négy nap óta [nov. 3-7-ig] folyik. Az ítéletet a temesvári törvényszék valószínűleg a jövő héten hirdeti ki.

Előleges színházi jelentés.

Uj-Kécskén Kostyán László kávéháza termében
1890. nov. 16-án, azaz vasárnap

Kompóty Kálmán társulata által adatik:

a létesítendő nőegylet javára

MAGDOLNA.

Paraszt dráma 5 felvonásban és 7 képbén. Irta: Rákosi Jenő. (Rendező: Bogdán János.)

S z e m é l y e k:

Gyömbér Mihály, parasztgazda	Márkó J.
Ágnes, felesége	—
Laczi, fiuk	—
Borcsa asszony	—
Magda, keresztleánya	—
Siskó Ferdinánd, segédjegyző	—
Koronai, törvényszéki elnök neje	—
Berezi, fia	—
Lajos	—
Magduska	—
Matyi, gyalog póstás	—
Zsófi szakácsné	—
Juczi szobaleány	—
1) rendőr	—
2) rendőr	—
Börtönőr	—

Kezdeté pont 7 órakor.

(A m. t. közönség kérétek tekintettel a darab terjedelmességére, pont 7 órakor megjelenni.)

Helyárak: Körszék I—IV. sor 1 forint; a többi sor 60 kr. — Gyermekjegy 25 kr. — Allólhely 40 kr.

Felül fizetések köszönettel fogadtatnak s hirlapilag nyugtáztatnak. — Jegyek előre válthatók.

Előadás után zártkörű táncvigalom.